

Skladatelj, pijanist i dirigent **Tomislav Fačini** vodi HRT-ov zbor i kreira glazbeni program Dubrovačkih ljetnih igara

Trema mi je pokazatelj da nešto radim pogrešno

Fačini smatra da su narodnjaci neupućenomu alternativa tehnološkom užasu ili srednjostrujaškom kiču

Gradanin koji nikada nije otišao na koncert ozbiljne glazbe nalik je Zagrepčaninu koji nikada nije otišao s Laništa, kaže Fačini

Maja Car
maja.car@vecernji.net
ZAGREB

Dirigent, skladatelj, umjetnički voditelj, pijanist, planinar, a odnedavno i šef dirigent Zbora HRT-a te pomoćnik intendantice Dubrovačkih ljetnih igara za glazbeni program – sve je to Tomislav Fačini. A tek su mu 42 godine. Publici se ciklusom Sfumato zbornim skladbama iz pera Petra Iljiča Čajkovskoga predstavio 24. listopada u dvorani Hrvatskoga glazbenog zavoda, od ove sezone novomu domu ciklusa.

Vaš mandat na čelu Zbora traje tri godine. Koji vam je cilj?

Svaki ansambl jasno reagira na osobu koja stoji ispred njega, reagira na sve čime ta osoba zrači. Samim time zboru donosim ponajprije ono što jesam. Moja je želja da Zbor HRT-a više nastupa, da potpuno preuzme vodeću ulogu na našoj sceni i bude promicatelj zbornske i vokalne kulture, koja je vrlo važan kvasac u podizanju opće razine kulture, ali i društveneoga zdravlja svake sredine.

Radili ste s mnogim orkestrima i zborovima. Koja je vaša taktika?
Nisam baš neki taktičar. Radim iskreno ono što mislim da treba i stavljam glazbu, njezin smisao,

Djed mu je bio Josip Vrhovski, ugledni skladatelj koji je nakon 2. svj. rata obnavljao kazališta i ansamble

Iako su mu samo 42 godine, iza Fačinija je već bogata karijera, u kojoj je bio i šef dirigent Oružanih snaga RH

izraz i komunikaciju u središte rada. To nije uvijek mudro: više je puta jednostavnije i brže doći do rezultata organizirajući ljude nego čineći ih svojim suradnicima, ali za mene u tome ima nešto iskonski gadljivo. Ostat ću utopist.

Vaš je djed skladatelj Josip Vrhovski.

On je bio mnogo toga: po pozivu skladatelj, po zanimanju dirigent, pedagog i kulturni pregalac... Nema toga posla kojega se nije latio ili ga se morao latiti u razdoblju nakon rata. Obnavljao je i kazališta i ansamble, repertoare, djecu privlačio u muzičke škole te bio ravnateljem i pravim epicentrom kulture kamo god bi stigao. Iza sebe je ostavio pozamašan opus, njegova se vokalna lirika i zbornska glazba već ugnijezdila u repertoaru, a komorna glazba te vokalno-instrumentalna djela i opera još čekaju. Da dočekaju svjetla pozornice, to je i moja zadaća.

Smatrate li se uspješnim?

Mislim da se uspješnost obično smatra dobrim plasmanom sama sebe. Za to je potrebno volje, uložiti energije i vremena... Ja se bavim glazbom, a ostalo je nusproizvod. Program, iz kojega sam izišao kao pobjednik, tj. s osjećajem da sam skladano djelo izveo tako da je publici otvorilo okno u drukčiji svijet, ostavlja u meni osjećaj zadovoljstva. To je, mislim, uspjeh.

Borite li se i vi s tremom?

Trema se pojavljuje i nestaje s ob-

zirom na to koliko sam siguran u to da sam se u nekome pitanju razvio. Ako posumnjam u svoj rast, ona se javi odmah. Iskreno, ona je kod mene zdrav pokazatelj kojim me podsvijest podsjeća da varam sam sebe i da nešto nisam učinio dobro. To je valjda odlika ziheraša, što me začuđuje jer sam prilično pustolovne naravi, samo ne kad je riječ o odgovornosti za druge.

Što propuštaju oni koji nikada nisu poslušali kakav ozbiljan komad?

Pa, većinom ti "komadi" nisu nužno ni ozbiljni, jednostavno su dobri. Riječ "klasično" označuje stanje dovršenosti koja nadilazi mijene moda. Što propuštaju? Njihov je propust nalik na grijeh propustom Zagrepčanina koji se ne miče iz Laništa, osim u Arena Centar ili na Šodericu u ribičiju.

Za kraj, što mislite o "narodnjacima"?

Razumijem njihovu publiku, donekle. To je neupućenomu alternativa tehnološkom užasu ili srednjostrujaškom kiču. Govori se da je glazba spoj apolonijskoga i dionizijskoga, pa Apolon je danas utekao i smrznuo se u hladnoći profesionalne manipulacije, a Dioniz više ne pije vino, nego guta tablete, pa se posve usvinjio. Čovjeku treba sve to, ali usklađeno i kultivirano, a koji put iskonski i arhaiski. Današnji je oblik "konzumacije" tih pseudoglazbenih mantra kao scena iz Pinokija kad dječaci piju pivo i puše pa im naraste rep. ●